

ALINA CRISTINA TĂRCHILĂ

CU BAMBI ÎN POIANA LITERELOR

Fișe de lucru – clasa I

FIȘA DE LUCRU NR. 1

Bună, prietene! Mă cunoști? Sunt Bambi. Împreună cu prietenul meu, Thumper, colind pădurea în căutare de noi aventuri.

Ai auzit de POIANA LITERELOR? Dacă îți plac misterele, ar trebui să mergi acolo. Noi mergem în fiecare zi. Literele ne ajută să intrăm în lumea poveștilor. Ai grijă! Să nu le deranjezi! Au foarte mult de lucru. În fiecare zi scriu o altă poveste. Este o lume minunată, plină de surprize!

Astăzi am intrat tiptil-tiptil și ne-am așezat la umbra unui copac care, în loc de frunze, avea litere și semne de punctuație. Pentru că am stat cuminți, copacul ne-a făcut cadou o poveste. Ce-a mai râs Thumper! Vreți să ți-o spun și ție?

Era pe vremuri un împărat căruia așa de mult îi plăcea să fie bine îmbrăcat și să aibă mereu haine noi, încât își dădea toți banii numai pe îmbrăcăminte. Nu se grija deloc de oștire, la teatru nu se ducea și nu-i plăcea să se plimbe prin pădure decât doar să-și arate hainele cele noi. Avea un rând de straie pentru fiecare ceas al zilei.

Orașul era plin de viață. Veneau o mulțime de străini și o dată au venit și doi șmecheri care se dădeau drept țesători și spunând că știu să facă o stofă frumoasă cum nu se mai află alta. Nu numai că toate culorile și desenele erau frumoase, dar ei ziceau că hainele făcute din această stofă aveau o însușire minunată, și anume că toți cei care nu erau potriviți pentru slujba pe care o îndeplineau și toți care erau proști de dădeau în gropi, nu puteau să le vadă.

- Strașnice haine! s-a gândit împăratul. Dacă mi-aș face niște haine de acestea, aș putea să aflu care din slujbașii împărăției nu-s buni pentru slujbele pe care le au și aș putea să știu care dintre supușii mei sunt proști și care deștepți. Numai decît trebuie să-mi fac asemenea haine. Și a dat șmecherilor o mulțime de parale ca să înceapă să lucreze.

(HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI de H. Ch. Andersen)

Ne-au văzut literele! Trebuie să ne jucăm cu ele. Haide și tu la joacă! Vei descoperi o lume minunată, o lume a literelor, a cuvintelor și a propozițiilor. Este o lume în care doar copiii isteți pot intra.

Eu deja am rezolvat primul exercițiu. Este rândul tău!

1. Întrebări	Răspunsuri:
a) Ce îi plăcea foarte mult împăratului?	a) _____ _____
b) Cine a venit într-o zi în oraș?	b) _____
c) Ce meserie spuneau că au cei doi străini?	c) _____ _____
d) De ce dorea împăratul să aibă haine din acea stofă minunată?	d) _____ _____

2. Ce obiecte de îmbrăcăminte cunoști?

3. Găsește cuvinte cu înțeles opus pentru:	4. Găsește cuvinte cu același înțeles pentru:	5. Desparte în silabe:
<i>îmbrăcat</i> - _____	<i>slujbă</i> - _____	<i>șmecheri</i> _____
<i>deștepți</i> - _____	<i>oștire</i> - _____	<i>împărat</i> _____
<i>potriviți</i> - _____	<i>minunată</i> - _____	<i>îmbrăcăminte</i> _____
<i>noi</i> - _____	<i>se ducea</i> - _____	<i>însușire</i> _____

6. Transcrie ultimul enunț din al doilea alineat:

7. Expresia „*proști de dădeau în gropi*” are înțelesul (încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect):

a) *se împiedicau*

b) *foarte proști*

c) *se loveau*

8. Colorează hainele împăratului!

9. Găsește în text patru cuvinte care conțin grupuri de litere învățate și alcătuiește cu ele câte o propoziție:

Ai văzut ce se amuză Thumper? Dacă vrei să afli de ce, haide cu mine la pagina următoare să vedem ce a pățit împăratul!

HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI

de H. Ch. Andersen

(continuare)

Cei doi „țesători” au înjghebat două războaie de țesut, s-au așezat și s-au prefăcut că țes, dar nu țesau nimic. Cereau mătasea cea mai subțire și fire din aurul cel mai bun, dar băgau mătasea și aurul în buzunar și lucrau la stativile goale până noaptea târziu.

„Oare unde-or fi ajuns cu lucrul? s-a gândit împăratul după ce a trecut o bucată de vreme, dar era cam cu inima strânsă când se gândea că toți cei care sunt proști sau nu-s pricepuți în slujbă nu pot vedea stofa. În ceea ce îl privea pe el, nu avea nicio teamă, totuși voia mai întâi să trimită pe altul să vadă cum stau lucrurile. Toți în oraș aflaseră ce putere ciudată are stofa și fiecare era curios să știe cât de nepotrivit în slujbă sau cât de prost e vecinul.

- Am să-l trimit pe sfetnicul meu cel bătrân; e om cinstit și de încredere; el poate mai bine decât oricine să judece stofa, fiindcă e înțelept și nimeni nu-și îndeplinește slujba mai bine decât el.

Sfetnicul cel bătrân s-a dus în odaia unde cei doi lucrau la războaiele goale:

„Doamne ferește, ce-o mai fi și asta? S-a gândit sfetnicul și a deschis ochii mari. Nu văd nimic!”

Dar n-a spus că nu vede.

„Țesătorii” l-au rugat să vină mai aproape și l-au întrebat dacă-i place culoarea și desenul stofei. Și tot îi arătau stativile, care însă erau goale. Bietul sfetnic holba ochii, dar de văzut nu vedea nimic, fiindcă nici nu era nimic de văzut.

„Oi fi prost? se gândi el. N-aș fi crezut; oricum, asta nu trebuie s-o afle nimeni. N-oi fi bun pentru slujba pe care o fac? Nu, nu-i bine să spun că nu văd stofa.”

- Ei, ce spuneți? a întrebat un țesător.

- Foarte frumos! a răspuns sfetnicul și și-a pus ochelarii ca să vadă mai bine. Niște culori minunate! Am să spun împăratului că-mi place foarte mult.

- Ne pare bine – au zis țesătorii și au început să spună ce culori sunt și ce fel de desen are stofa. Sfetnicul cel bătrân asculta cu luare-aminte ca să spuie și el împăratului tot așa, și chiar așa i-a și spus.

Țesătorii au cerut și mai mulți bani, și mai multă mătase, și fir de aur, și mai mult decât până acum. Dar le băgau pe toate în buzunarele lor, pe războaie nu era nimic.

Peste câțva timp, împăratul a trimis un alt sfetnic, tot așa de vrednic, să vadă unde au ajuns cu țesutul. Dar și lui i s-a întâmplat ca și celuilalt. S-a uitat, s-a tot uitat, dar nu vedea nimic.

- Ce ziceți? Frumoasă stofă, nu? I-au întrebat cei doi și i-au arătat și i-au spus cum și ce fel era stofa care nu se vedea nicăieri.

„Prost nu sunt – se gândea sfetnicul. Atunci înseamnă că nu-s bun pentru slujba pe care o fac! Ar fi ciudat și asta, dar cum o fi, cum n-o fi, nu trebuie să afle nimeni.”

Și a început și el să laude stofa pe care nu o vedea și să se minuneze de frumusețea culorilor și a desenului.

- E foarte frumoasă stofa – a spus el apoi împăratului.

Tot orașul vorbea de stofa asta nemaipomenită. Împăratul s-a gândit să se ducă să o vadă și el cât mai era în stative. A luat cu dânsul tot oameni unul și unul și s-a dus la cei doi țesători care lucrau din răspuțeri, dar fără niciun fir de ață în războiul de țesut.

- Ia uitați-vă, ce frumoasă e! au spus însoțitorii împăratului. Ce desen, ce culori minunate!

Și arătau stativele goale, fiindcă credeau că toți ceilalți văd stofa și numai ei nu.

„Ce să fie oare! se gândea împăratul. Nu văd nimic! Cumplit lucru! Ce, oi fi cumva prost? Nu-s bun de împărat?”

- Da, într-adevăr, stofa este foarte frumoasă – a spus el cu glas tare; și vrednică de toată lauda!

Toți curtenii care erau cu dânsul se uitau și ei, dar nu vedeau nimic; spuneau însă ca și împăratul: „O, ce frumos!” L-au sfătuit să se îmbrace cu hainele făcute din stofa aceasta minunată la serbarea care tocmai trebuia să aibă loc peste câteva zile. „Minunat, frumos, măreț!” spuneau toți și se bucurau grozav. Împăratul a dat celor doi țesători câte o decorație ca să și-o atârne în piept și titlul de maestru țesător al curții imperiale.

În noaptea din ajunul serbării, cei doi țesători nu s-au culcat. Au aprins șaisprezece lămpi și lumea putea să-i vadă cum lucrau de zor ca să isprăvească hainele împăratului. S-au făcut că iau stofa de pe stative, s-au făcut că o taie, o cos și după aceea au spus: „Hainele sunt gata”.

Împăratul a venit cu sfetnicii. Țesătorii au ridicat brațele în sus, ca și cum ar fi ținut ceva în mână, și au spus: „Poftim pantalonii! Poftim haina! Poftim mantia!” și așa mai departe.

- Da, da – ziceau sfetnicii, dar nu vedeau nimic, pentru că nu aveau ce să vadă.

- Dacă Maiestatea Voastră vrea să se dezbrace, vă putem pune hainele cele noi chiar acum, aici, în fața oglinzii.

Împăratul s-a dezbrăcat și țesătorii s-au prefăcut că-i pun hainele cele noi, care tocmai erau gata, și împăratul se întorcea și se sucea în fața oglinzii.

- Ce bine îi vin, ce frumoase sunt! ziceau toți cei care erau de față. Ce stofă minunată! Nici nu se poate ceva mai frumos!

- E gata afară baldachinul pentru Maiestatea Voastră – a spus marele maestru de ceremonii al curții.

- Sunt gata și eu – a spus împăratul și s-a mai uitat o dată în oglindă, fiindcă voia să creadă lumea că își vede hainele.

Curtenii care aveau dreptul să ducă trena mantiei s-au aplecat, au întins mâinile ca și cum ar fi ridicat ceva de jos, apoi au pornit prefăcându-se că țin ceva în mâini; nu îndrăzneau să spună că nu văd nimic.

Împăratul mergea acum sub baldachin și toți oamenii de pe străzi și de la ferestre spuneau: „Ce minunate haine are împăratul! Ce trenă strașnică! Ce bine îi vin! Niciunul nu voia să spună că nu vede nimic, fiindcă atunci lumea ar fi spus că nu-i priceput în slujbă sau că-i prost de dă în gropi.

- Împăratul e dezbrăcat! a spus deodată un copil.

- Asta-i vocea nevinovăției! a zis tatăl copilului și a spus în șoaptă și altora ce vorbise copilul.

- E dezbrăcat! a strigat tot poporul.

Împăratul a auzit și i s-a părut și lui că poporul are dreptate, dar s-a gândit: „Acuma nu mai pot să dau înapoi, trebuie s-o țin așa cum am început”.

Și curtenii au mers înainte și au dus trena pe care n-o vedea nimeni; pentru că nu era nicio trenă.

Reține!

Nu haina îl face pe om!

FIȘA DE LUCRU NR. 2

Haide, Thumper, ne grăbim! Săptămâna aceasta nu am fost în POIANA LITERELOR. Nu mai pierde timpul! Sunt curios ce poveste ne-au pregătit prietenele noastre.

Era odată un cioban. Într-o zi s-a dus și el cu oile la păscut prin niște stuf. Cum stătea acolo, vede că se ridică o pasăre, un cocostârc, care ținea ceva în cioc. Zboară pasărea un timp și scapă ce avea în cioc. Fuga și ciobanul, să vadă ce a scăpat pasărea. Când ajunge acolo, un șarpe pestriț. Stătea ciobanul și se uita la șarpe, și șarpele la cioban. Deodată șarpele începe să vorbească:

- Măi, baciule, uite, eu sunt rănit la spinare de pasărea ceea care a vrut să mă mănânce. Fii bun și leagă-mă, că ți-oi face și eu un bine.

Ia ciobanul șarpele, îl leagă și îl pune într-o tufă, ca să nu îl calce oile și vitele. Îi zice șarpele atunci:

-

(CIOBANUL CARE ȘTIE LIMBA ANIMALELOR - poveste populară românească)

Thumper, oare ce îi spune șarpele ciobanului? Haide să ne gândim! Cine ghicește câștigă coșulețul cu fructe pe care l-am cules de dimineață.

Intră și tu în joc, prietene?

1. Ce crezi că i-a spus șarpele ciobanului?

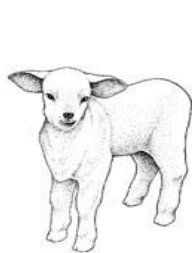
2. Formulează întrebări pentru următoarele răspunsuri:	
a) _____ _____	Ciobanul s-a dus cu oile la păscut prin niște stuf.
b) _____	El a văzut un cocostârc.
c) _____	Pasărea a scăpat un șarpe.
d) _____ _____	Șarpele îl roagă pe cioban să îl lege pentru că este rănit.

3. Alcătuieste enunțuri folosind următoarele cuvinte: tufă, timp, leagă, odată, cocostârc.

4. „Alintă” cuvintele:	5. Ordonează silabele pentru a obține cuvinte din text:
<i>oaie</i> - _____	<i>tă, de, da, o</i> - _____
<i>pasăre</i> - _____	<i>le, ba, ciu</i> - _____
<i>cioban</i> - _____	<i>na, spi, re-</i> _____
<i>cioc</i> - _____	<i>ge, a, jun</i> - _____

6. Transcrie cuvintele șarpelui:

7. Recunoaște animalele, scrie numele lor și colorează doar animalele amintite în în text.

8. Găsește în text patru cuvinte care conțin grupuri de litere învățate și alcătuiește cu ele câte o propoziție:

9. Completează familiile

următoarelor animale:

oaie -

b					
---	--	--	--	--	--

 -

m			
---	--	--	--

vacă -

t			
---	--	--	--

 -

v				
---	--	--	--	--

capră -

ț		
---	--	--

 -

i		
---	--	--

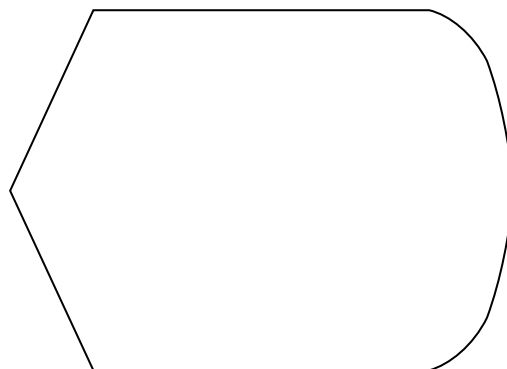
iapă -

c		
---	--	--

 -

m			
---	--	--	--

10. Desenează animalul tău preferat:

A sosit momentul să aflăm ce i-a spus șarpele ciobanului. Le vom ruga pe litere să ne spună povestea în continuare. Oare cine este câștigătorul?

CIOBANUL CARE ȘTIE LIMBA ANIMALELOR

(poveste populară românească)

(continuare)

- Măine ai să vorbești limba păsărilor și a animalelor.

Se duce ciobanul acasă cu oile și le bagă în țarc. Dimineața pune pe tovarășul lui să le păzească și el pune niște saci cu grâu pe măgar și pleacă la moară. Când să iasă pe poartă vede niște vrăbii care scurmau într-o grămadă de nisip pe-acolo și vorbeau în limba lor:

- Ia te uită și la ăsta, s-a dus la moară, da-i curge grâu din saci.

Se uită ciobanul, așa era. Drege el sacii și pleacă din nou. Ajunge la moară, duce sacii înăuntru și dă drumul măgarului să pască cu al morarului. Aude cum zbierau ei acolo împreună și stă și-i ascultă să vadă ce-și spun. Măgarul morarului:

- Deseară vin hoții la stăpânul meu și-o să-i fure tot din casă, că n-are cine să-i spună. Numai eu i-am auzit și el pe mine nu mă înțelege.

Se duce ciobanul la morar:

- Măi, să știi că deseară vin hoții la tine și vor să-ți ia tot din casă.

- Dar tu de unde știi?

- Asta-i treaba mea.

- Măi, stai și tu deseară la mine și dacă așa s-o întâmpla să știi că nu-ți iau vamă la măcinat, ba îți mai dau și o pungă cu bani.

Se așază ei seara cu niște ciomege zdravene și-așteaptă. Pe la miezul nopții vin tâlharii. Sar morarul și ciobanul și încep să croiască cu ciomegele în dreapta și în stânga, de țipau tâlharii ca din gură de șarpe. Au rupt-o la fugă în pădure. A doua zi a plecat și ciobanul la stână, fără vamă luată la moară și cu o pungă de bani pe deasupra. Drumul lui trecea prin pădure. Aude o bufniță care-i spunea alteia:

- Au trecut tâlharii pe aici și s-au dus la podul din Poiana urșilor, unde sunt ascunse toate bogățiile lor.

Repede duce sacii acasă, îi descarcă și se întoarce în Poiana urșilor. Găsește podul. Sub pod, acolo, o gaură, și în ea numai aur, argint și pietre prețioase. Încarcă și el cât poate pe măgar. Când căra el, aude o altă bufniță că-i striga:

- Fugi, că vin hoții! Fugi, că vin hoții!

A întins-o la fugă. A fugit el, a fugit și s-a oprit într-o poiană să se mai odihnească. Acolo erau niște cai la păscut. Ce se gândește ciobanul?

- Măi, acum am bani, am de toate, mi-ar trebui și mie un cal bun.

Caută în stânga, caută în dreapta, găsește pe stăpânul cailor și fac târgul. Își ia ciobanul calul și pleacă. Pe drum ajunge la o cârciumă. Intră și el înăuntru să bea un pahar de rachiu. Iacă un motan pe la picioarele lui:

- Miau, miau, s-a aprins șura. Ard paiele crâșmarului.

- I-auzi, măi, îți arde șura!

- Măi, ție îți arde de glumă!

- Măi, eu nu glumesc, dacă ascuți, bine, dacă nu, nu.

Fuge crâșmarul la șură. Așa era. Sar toți oamenii cu apă, cu pământ, sting focul. N-apucase să se aprindă tare. Îl cinstește crâșmarul, îi dă să mănânce și-l oprește peste noapte să doarmă la el. Dimineața, când să plece, vin unii călare, care se duceau la o nuntă a unui boier. Leagă caii și se opresc și ei să bea un pahar cu vin. El era pe-afară pe-acolo, își puneă șaua pe calul lui. Aude pe unul din caii cei legați:

- Oare cât m-or mai duce așa fără potcoavă, că mi s-a stricat piciorul.

- Fugi de-acolo, de unde știi tu, că nu te-ai uitat la potcoavele mele.

- Iaca, știu!

Se uită cela, așa era. Stă acolo, pune potcoava la cal. Îl întreabă pe cioban:

- Măi, nu vrei să mergi cu noi?

- Dar voi unde vă duceți?

- La o nuntă a unui boier.

- Măi, n-am fost eu la de-astea, dar hai să merg, să nu mor și să nu știu cum e acolo.

Ajung la boier. Acolo, nuntă mare, trăsuri, lume multă, mă rog, nuntă boierească. La masă au prins a povesti care știe să vorbească în mai multe limbi. Boierul zicea că el

știe paisprezece limbi și tot întreba dacă mai este cineva care să știe atâtea. Șarpele îi spusese însă ciobanului, când îi dăduse darul de a înțelege limba animalelor și a păsărilor: „Eu îți dau darul ăsta, dar tu să nu spui nimănui, că n-o să fie bine de tine.”

Ciobanul acum mai băuse și el un pahar cu vin, așa că ce-i vine lui? Hai să spună că el știe nouăzeci și nouă de limbi.

- Cum știi tu nouăzeci și nouă de limbi?

- Iaca bine. Eu știu tot ce spun toate păsările, toate animalele.

- Măi, taci! Dacă tu știi asta, ia spune-mi, zice boierul, ce cântă pasărea asta?

- Zice că miresei nu-i place mirele și n-o să trăiască cu el.

Așa era, dar boierul s-a supărat și l-a băgat la închisoare. Când se vede ciobanul acolo, se dezmeticește de tot și se gândește:

- Așa-mi trebuie. Nuntă boierească am vrut, nuntă boierească am găsit. Nunta petrecea înainte. Ce să facă el, cum să iasă de-acolo? Vede un șoarece înaintea lui, care chițăia:

- Stai liniștit că mai avem oleacă de ros la geam și dăm afară. Împinge el de fereastră cât colo, că era toată roasă, plină de găuri. Iese pe fereastră, își ia calul și mână, băiete! S-a dus acasă și și-a făcut niște curți și niște hambare, cum nu mai avea nimeni, că avea aur de la hoți, și în viața lor n-a mai spus că știe limba păsărilor.

Dacă n-o fi murit, mai trăiește și astăzi. Ș-am încălecat pe-un cui și alta nu-i.

Reține!

Bine faci, bine găsești!

FIȘA DE LUCRU NR. 3

Thumper e pedepsit. A mințit-o pe mămica lui, iar acum nu are voie să iasă la joacă o săptămână. Ce să fac? Cred că mă voi duce în POIANA LITERELOR cu un alt prieten al meu, Stanford. Și lui îi plac poveștile!

Să nu minți! Cu o minciună prânzești, da' de cinat nu cinezi. Iar mincinosul nu are nicio cinste ...

Trăia odată un băiat, Ionică, căruia nu-i plăcea să-și ajute părinții. Nu-i plăcea și pace bună.

Îi spunea tatăl său:

- Ionică, vezi de fă cutare sau cutare lucru!

Și nu zicea băiatul că n-ajută.

- Îl fac îndată, tătucă! răspundea.

Se prefăcea c-ajută. Și n-ajuta.

Dar merge treaba asta o dată, de două ori, de trei ori.

Începe să simtă tătâne-său că umblă băiatul cu lucruri necurate.

Pune la cale să-l lecuiască.

(IONICĂ MINCINOSUL – de Alexandru Mitru)

Seamănă cu Thumper acest băiat, dar nu cu tine. Nu-i așa? Poți să demonstrezi asta. Ne-au rugat literele să le ajutăm să rezolve niște exerciții. Ce zici? Le ajutăm?

1. Unește fragmentele de enunțuri din text pentru a avea înțeles:

Cu o minciună prânzești,	nu are nicio cinste...
Iar mincinosul	să-l lecuiască.
Să nu	da' de cinat nu cinezi.
Pune la cale	minți!

2. Completează enunțurile folosind cuvinte și expresii din text:

Trăia odată un băiat căruia _____
 _____.

Se prefăcea că _____, și _____.

Începe să simtă tătâne-său că _____
 _____.

3. Cum se numește personajul principal al fragmentului?

Colorează-l!

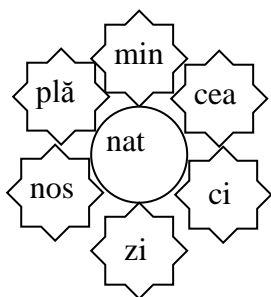
4. Scrie cum îți ajuți tu părinții.

5. Eu zic una, tu zici multe!	6. Încercuiește cifra corespunzătoare numărului de silabe:
<i>minciună</i> - _____	<i>lecuiască</i> 1 2 3 4 5
<i>băiat</i> - _____	<i>răspundea</i> 1 2 3 4 5
<i>lucru</i> - _____	<i>trei</i> 1 2 3 4 5
<i>treabă</i> - _____	<i>cinat</i> 1 2 3 4 5

7. Transcrie din fragmentul citit toate cuvintele care conțin literele î, Î, â.

Cu două dintre aceste cuvinte alcătuiește alte enunțuri:

8. Folosind silabele date, formează patru cuvinte pe care le regăsești în text. Scrie-le pe spațiul alăturat:

9. Înlocuind numerele cu literele potrivite, vei descoperi proverbe adecvate textului. Poți scrie deasupra fiecărei căsuțe litera corespunzătoare! Așa vei citi mai ușor enunțurile.

1=A; 2=I; 3=M; 4=N; 5=C; 6=R; 7=E; 8=P; 9=V; 10=U; 11=O; 12=S; 13=T; 14=B;

3	2	4	5	2	10	4	1		1	6	7		8	2	5	2	11	1	6	7		12	5	10	6	13	7	.
---	---	---	---	---	----	---	---	--	---	---	---	--	---	---	---	---	----	---	---	---	--	----	---	----	---	----	---	---

4	10		12	13	1		5	10		14	10	6	13	1		15	1		12	11	1	6	7	!
---	----	--	----	----	---	--	---	----	--	----	----	---	----	---	--	----	---	--	----	----	---	---	---	---

13	1	2	7		16	6	10	4	17	7		15	1		5	18	2	4	2	.
----	---	---	---	--	----	---	----	---	----	---	--	----	---	--	---	----	---	---	---	---

12	19		4	10		10	3	14	15	2		5	10		5	2	11	1	6	1		9	11	8	12	2	13	19	!
----	----	--	---	----	--	----	---	----	----	---	--	---	----	--	---	---	----	---	---	---	--	---	----	---	----	---	----	----	---

15=L; 16=F; 17=Z; 18=Â; 19=Ă.

Ia aminte! Spune întotdeauna adevărul! Minciuna este întotdeauna descoperită. Așa a pățit și Thumper, și Ionică ...

IONICĂ MINCINOSUL

de Alexandru Mitru

(continuare)

Odată vine feciorul înaintea lui taică-său și îi rostește cu glas mios.

- Tătuică, ai spus că-mi vei face și mie niște opincuțe, dacă oi fi vrednic pe lângă casă. Și sunt, tătuică. Că, uite, opincuțele astea vechi s-au ponosit!

Rău este, dragii mei, să fie cineva leneș și mincinos. Dar și mai rău, când pe deasupra mai e și fudul!

Și-așa era Ionică ...

Iar tatăl îi răspunse:

- Păi, eu, băiete, mi-am ținut făgăduiala. Acum rămâne să-mi arăți și tu cât ești de vrednic.

- Am să-ți arăt, tătuică! se sumește Ionică.

- Atuncea, uite – mai grăiește tatăl – urcă-te chiar acum în pod. Vântură bine grâul ce-i acolo. Și îndată ai să-ți primești răsplata.

- Uuuu! face Ionică bucuros. Alerg să-l vântur.

Se face că se urcă-n pod băiatul. Se pitulează sub scară și stă acolo preț de-un ceas.

Pe urmă se întoarce:

- Am vânturat tot grâul, tătuică. Să-mi dai opincile alea noi, să merg pe uliță și să pleznească băieții de necaz!

- Aleei, măi băiete, se mârșește tatăl. Ți-am spus să vânturi grâul. Mai du-te o dată. Și fă treaba cum se cuvine c-apoi îți vei vedea opincile făgăduite!

Pleacă feciorul. Se gândește:

„De unde să știe tătuca dacă am vânturat eu grâul ori ba? Că n-o avea la el oglinda fermecată!”

Așa că pleacă, se suie în pod. Se joacă pe acolo cu mâțele și se întoarce, fără măcar s-atingă un bob de grâu.

- Ai vânturat, măi, grâul? întreabă a doua oară tatăl.

- L-am vânturat, tătucă! minte băiatul. Și-n sinea lui se bucură mai dinainte pentru opincuțele noi.

- Nu e adevărat! Se amărăște tatăl. Haide cu mine și-am să-ți arăt că e așa cum spun.

Se urcă amândoi în pod. Vântură tatăl grâul în fața lui Ionică. Și când îl vântură, ce credeți? Sub grâu el ascunsese o pereche de opincuțe. Dar știți, niște opinci cum nu se văd pe oriunde, din piele galbenă croite, cu găitane lucitoare de șnur negru închingate.

Asemenea mândrețe de opinci vârase tatăl acolo sub grâu!

Și s-a aplecat băiatul să puie mâna pe opinci.

Tatăl nu l-a lăsat. Le-a luat din grâu, a coborât și le-a pus într-un cui, chiar deasupra laviței pe care dormea Ionică. Să vadă, să înțeleagă bine că

Reține!

Minciuna are picioare scurte și întotdeauna o ajunge din urmă adevărul!

FIȘA DE LUCRU NR. 4

Thumper s-a întors la joacă. I-am povestit și lui întâmplarea cu Ionică Mincinosul. A ascultat-o cu atenție și s-a gândit că nu i-ar plăcea să fie asemenea aceluși băiat. Cred că de acum se va gândi de două ori înainte să spună o minciună.

Astăzi vom merge în POIANA LITERELOR toți trei. Și lui Stanford îi place foarte mult acolo. Abia așteaptă o nouă aventură. Dar tu?

În ziua aceea, Vitea făcuse ce făcuse și-și pierduse pachetul cu mâncare. În recreația mare, toți copiii mâncau, numai Vitea stătea mai la o parte și se uita.

- De ce nu mănânci? îl întreabă Kolea.

- Mi-am pierdut pachetul cu mâncare!

- Foarte rău! făcu Kolea mușcând dintr-o felie mare de pâine albă. Până la masă mai e mult!

- Dar unde l-ai pierdut? îl întreabă Kolea.

- Nu știu ... șopti Vitea și întoarse spatele.

- Vezi dacă-ți pui pachetul în buzunar, în loc să-l pui în servietă, îl dojeni Kolea.

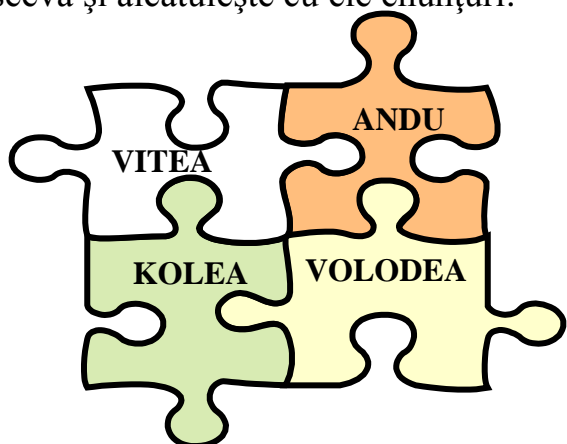
Numai Volodea nu-l întreabă nimic. În schimb, se apropie de el, rupse în două felia lui de pâine cu unt și-i întinse una din bucăți prietenului său.

- Hai, Vitea, mănâncă și tu!

(TREI PRIETENI – de V. Oseeva)

Tiii! Parcă literele au știut că vom veni toți trei în poiană astăzi de ne-au pregătit povestea cu cei trei prieteni. Doar și noi tot trei prieteni suntem. Și pentru că ele au fost atât de amabile, le vom ajuta să-și rezolve tema de casă. Și ele merg la școală!

1. Alege doar cuvintele care sunt nume de personaje în lectura „*Trei prieteni*” de V. Oseeva și alcătuiește cu ele enunțuri:

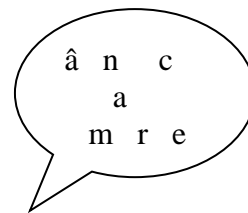
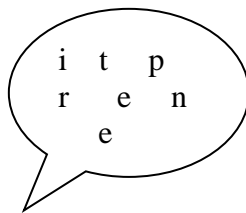
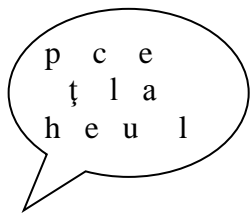
2. Scrieți ordinea în care au avut loc evenimentele:	
	Volodea îi oferă prietenului său jumătate din pachetul lui.
	În recreația mare, toți copiii mâncau.
	Kolea îl dojenește pe Vitea.
	Vitea și-a pierdut pachetul cu mâncare.

3. Cum ai fi procedat tu dacă ai fi fost prietenul lui Vitea?

4. Scrie un proverb potrivit întâmplării.

5. Povestește, pe scurt, o situație în care ai ajutat sau ai fost ajutat de un prieten, la nevoie. Dă un titlu potrivit textului scris de tine!

6. Literele unor cuvinte din text, jucându-se, s-au amestecat. Ajută-le să reconstituie cuvintele.

7. Alegeți din text și scrieți pe coloana potrivită cuvinte care să aibă:				
1 silabă	2 silabe	3 silabe	4 silabe	5 silabe

Reține!

Prietenul adevărat este punga cu bani și sacul cu mălai.

FIȘA DE LUCRU NR. 5

Ți-ar plăcea să trăiești în ȚARA LUI MURĂ-N GURĂ? Îmi vei spune că nu ai fost niciodată acolo și nu ai idee cum este. Ai dreptate. De aceea literele s-au gândit să ne spună poezia „În țara lui MURĂ-N GURĂ”. Poate ne hotărâm și ne mutăm acolo. Vom vedea!

În țara lui Mură-n gură
totul mi-este pe măsură.
Când mă scol de dimineată
(nu la șapte, ci la zece)
vine-o tavă cu dulceață
și-un pahar cu apă rece.
Și dulceața-mi zice: - Ia-mă!
Și paharu-mi zice: - Bea-mă!
„Ia-mă, bea-mă” – ușor de zis!
Gura însă s-o deschizi
nu-i deloc ușor:
Ajutooor!
Ajutooor!
Lingurița, grijulie,
Îmi deschide gura mie,

- Ei, așa mai merge, zic,
dacă mă ajuți un pic.

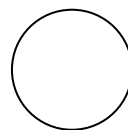
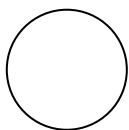
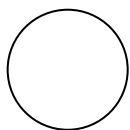
În țara lui Mură-n gură
am prieteni pe măsură.
Vreți să vi-i prezint cumva?
S-a făcut! Pofțiți încoa’!

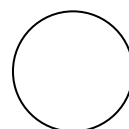
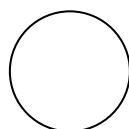
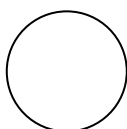
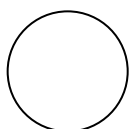
Ăsta-i Puiu Prinde-Muște.
Ăsta-i Lică Vreau-Găluște.
Ăsta-i Mircea Strâmbă-Nas.
Asta-i Mița Linge-Frișcă.
Ăsta-i Tudor Nu-Se-Mișcă.
Asta-i Sanda Somn-În-Genie.
Și ăsta-s eu: Burdof-De-Lene!

(ÎN ȚARA LUI MURĂ-N GURĂ – de Nina Cassian)

Vreau să vă spun ca mie nu-mi place în țara lui Mură-n gură. Eu nu sunt un leneș. De aceea le voi ajuta pe litere să rezolve niște exerciții. Haideți și voi!

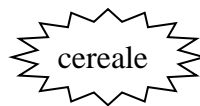
1. Imaginează-ți cum arată personajele care apar în poezie, desenează-le chipurile și scrie numele fiecăruia:

2. Descrie, pe scurt, cum este țara în care ți-ar plăcea ție să locuiești.

3. Colorează numai stelutele unde sunt trecute denumirile unor alimente sănătoase, pe care poți să le consumi la micul-dejun.

4. Bifează în dreptul proverbelor potrivite întâmplării:	
	<i>Leneșul la toate zice că nu poate.</i>
	<i>Râde hârb de oală spartă.</i>
	<i>Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă.</i>
	<i>Lenea e cucoană mare, care n-are de mâncare!</i>

5. Scrie, în ordine alfabetică, cuvintele din versurile următoare:

„- Ei, așa mai merge, zic,
dacă mă ajuți un pic.”

6. Selectează din poezie două
cuvinte care exprimă numere și
formulează cu ele propoziții.

7. Transcrie primele șase versuri din
poezie.

**Dacă veți citi toată poezia, așa cum am făcut eu, veți vedea de ce nu îmi
place în țara lui Mură-n gură.**

ÎN ȚARA LUI MURĂ-N GURĂ

de Nina Cassian

(continuare)

Da, e timpul să fac baie.

Apa intră în odaie

Cu volanele-i albastre:

- Ne-adresăm Domniei Voastre.

- Cum doriți să fiți spălat?

- Uite-așa, culcat în pat.

- Cum doriți să fiți lăut?

- Uite-așa în așternut.

Și-acum, prosopul cel pufos

se-nclină moale până jos:

- Eu să vă frec așa vrea pe spate.

- Nu, vai de mine, nu se poate!

Întreabă-te și întreabă-mă:

cum pot să ies din plapumă?

Afară-i frig! În pat e cald.

La urma urmei – nu mă scald!

În țara lui Mură-n gură

caști o gură cât o șură

și îndată-ți pică-n ea

tot ce vrei și tot ce-ai vrea:

supa caldă, tocăniță,

cozonac, compot, halviță,

cârnăciori, etcetera ...

Am mâncat

de m-am umflat.

Nu-i nimic. O macara

iată că pe sus mă ia

și m-așază, după plac,

colo-n umbră-ntr-un hamac.

Uța, uța, ce să fac?

Bine-i când nu faci nimic!

Lecțiile stau pe masă.

Dar de lecții nici nu-mi pasă.

Eu mă legăn în hamac,

ele - singure se fac.

- Dragă aritmetică,

nu știu ce te-mpiedică

să-mi rezolvi vreo cinci probleme.

Eu de fleacuri nu am vreme ...

Draga mea gramatică,

nu fi antipatică!

Nu fi zău, nesuferită,

și transcrie-ntr-o clipită

exercițiile mele.

Vezi că eu n-am timp de ele.

Hai, draga mea istorie,

n-am chef să am memorie!

Ține minte tu, mai bine,

cine s-a luptat cu cine,
în ce an și-n care loc –
eu să-nvăț n-am timp deloc.
Lecțiile-mi fac pe plac.
Stau și moțai în hamac.

Toată, toată ziulica,
Ați văzut, nu fac nimica.
Și programul nu se-ncarcă.
Astfel, nu e de mirare
Că ceva mă-mbie parcă

Și mă trage la culcare.
Ah, mi-e somn de pic! Și-apoi
Prea mult am vorbit cu voi.
Când vorbesc mai mulțisor,
Obosesc îngrozitor.
Somnul repede te fură
În Țara lui Mură-n gură.
Nici n-ai timp să cați la lună.
Noap...te
bu...nă!

Reține!

Leneșul nici nu s-a sculat și iar trage la pat.

FIȘA DE LUCRU NR. 6

Astăzi sunt foarte bucuroși. Voi merge în POIANA LITERELOR cu mama mea. O iubesc foarte mult, așa cum își iubește fiecare pui mama. Vom asculta amândoi o poveste foarte interesantă. Vii și tu cu mama ta?

Într-o noapte, o șoricioaică bătrână își adormea șoricelul cântând:

- Taci, șoricelule, și dormi. Îți voi da o cojiță de pâine.

Șoricelul îi răspunse:

- Glasul tău, mamă, e prea subțire. Mai bine caută-mi o dădacă.

A alergat șoricioaica - mamă la rață și a rugat-o să vină să se facă dădacă:

- Vino, cumătră rață, să-mi legeni copilașul.

A venit rața să-i cante șoricelului:

- Mac-mac-mac, dormi puișor. După ce va sta ploaia îți voi prinde o rămă din grădină.

Șoricelul cel micuț îi răspunse pe jumătate adormit:

- Nu, vocea ta nu-i frumoasă. Tu cânti prea tare.

(ȘORICELUL CEL PROSTUȚ – după Marșak)

1. Unește denumirea fiecărui animal cu cea a puiului său:

oaie	cal	gâscă	vacă	capră
boboc	ied	miel	vițel	mânz

2. Scribe cum fac următoarele animale:

Dacă ai lucrat corect, acum poți colora!

3. Scribe cuvinte care arată obiecte mai mici:

copil - _____ rață - _____ mamă - _____

coajă - _____ pui - _____ bătrână - _____

4. Transcrie cuvintele micuțului șoricel.

5. Descoperă personajul principal al fragmentului și înveselește literele ce compun acest cuvânt desenându-le cât mai haios.

Ș O R I C E L

6. Selectează din text toate cuvintele care conțin grupurile de litere învățate. Cu două dintre ele alcătuiește propoziții.

7. Desenează-l pe micuțul șoricel, așa cum ți-l închipui tu. Dă-i un nume!

8. Care este animalul tău preferat? De ce?

Vrei să vezi ce s-a întâmplat cu micuțul șoricel?

ȘORICELUL CEL PROSTUȚ

după Marșak

(continuare)

A alergat măicuța-șoricioaică la broscuță și a rugat-o să se facă dădacă:

-Vino, cumătră broscuță, să-mi legeni copilașul.

Broscuța a început să orăcăie:

-Oac-oac.oac! nu plânge șoricelule, dormi până dimineață și-am să-ți aduc un țânțar.

Șoricelul, micuț și prostuț, îi răspunse pe jumătate adormit:

- Nu, vocea ta nu-mi place, tu cânți prea adormit.

A alergat mama șoricelului la purcică și a rugat-o să se facă dădacă:

- Vino, cumătră purcică, să-mi legeni copilașul.

A început dădaca să grohăie răgușit și să-l legene pe prostuț:

- Nani, nani, groh, groh, groh, dacă dormi îți dau în dar un morcov.

Șoricelul micuț și prostuț îi răspunse pe jumătate adormit:

- Nu, vocea ta nu-mi place, tu cânți prea gros.

A alergat mama șoricelului s-o cheme pe iapă să se facă dădacă:

- Vino la noi, cumătră iapă, să-mi legeni copilul.

- I-ha! I-ha! I-ha! Întoarce-te, șoricelule, pe partea dreaptă că-ți voi da turtițe de ovăz.

Șoricelul micuț și prostuț îi răspunse pe jumătate adormit:

- Nu, nu-mi place vocea ta, mă sperii când cânți.

A alergat mama șoricelului s-o roage pe știucă să vină să-i fie dădacă:

- Vino, cumătră știucă, să-mi legeni copilașul.

A început să-i cânte știuca șoricelului, dar el nu auzea nimic.

Știuca deschidea gura mare, dar nu se auzea niciun sunet.

Șoricelul, micuț și prostuț îi răspunse pe jumătate adormit:

- Nu-mi place vocea ta, cânți prea încet.

A alergat mama șoricelului s-o cheme pe pisică să fie dădacă:

- Vino la noi, cumătră pisică, să-mi legeni copilașul.

Și i-a cântat pisica șoricelului:

- Miau-miau-miau, dormi puișorul meu, miau-miau; să ne culcăm în pătuc.

Șoricelul micuț și prostuț îi răspunse pe jumătate adormit:

- Vocea ta e frumoasă, cânti așa de dulce!

Mama șoricelului a venit repede, s-a uitat în pătuc, l-a căutat pe șoricel, dar șoricelul nu mai era.

Reține!

Unde nu e cap, vai de picioare!

FIȘA DE LUCRU NR. 7

Cel mai mult îmi place faptul că pot să mă joc cu prietenii mei toată ziua. Astăzi sunt puțin trist. Ei au plecat la bunici, iar eu am rămas singur. Nu-i nimic! Mă voi întâlni cu prietenele mele literele și mă vor înveseli.

Cât de mult dorește Costel să semene cu cei mari! Dar cum? Stă de se gândește și iarăși se gândește: „Dacă mi-aș pune ochelarii bunicului și cravata tatei?...” dar iată că vine sora sa cea mai mare și îi strică tot planul.

- Costel, iar ai uitat să-ți perii hainele și să-ți cureți pantofii!

- N-am timp pentru asemenea fleacuri, îi răspunse băiatul și își urmă gândurile: „Dar dacă aș da din mâini, așa cum fac unii oameni mari, când se supără? Ba nu! Mai bine mi-aș țuguia buzele și aș clătina din cap, fără să spun ceva, prefăcându-mă că mă gândesc la lucruri adânci...”

Tocmai atunci intră în cameră bunica și-l rugă:

- Hai, Costel, să-mi ajuți la depănatul lânei!

- Lasă-mă, bunico; acum am de făcut ceva mult mai important!

Bunica plecă nemulțumită, iar Costel se gândi mai departe: „Dacă voi citi o carte nemaipomenită am să fiu deștept; și toți se vor uita la mine cu respect”. Dar și de data asta îl tulbură maică-sa:

- Costel, fă-ți temele pe mâine.

- Nu pot. Am de dezlegat în gând ceva important. Fă-le tu, mamă, și nu uita să strecuri și câteva greșeli, ca și cum eu aș fi vinovatul.

- Dar ce ai tu așa de important de dezlegat? Îl întreabă mama nedumerită.

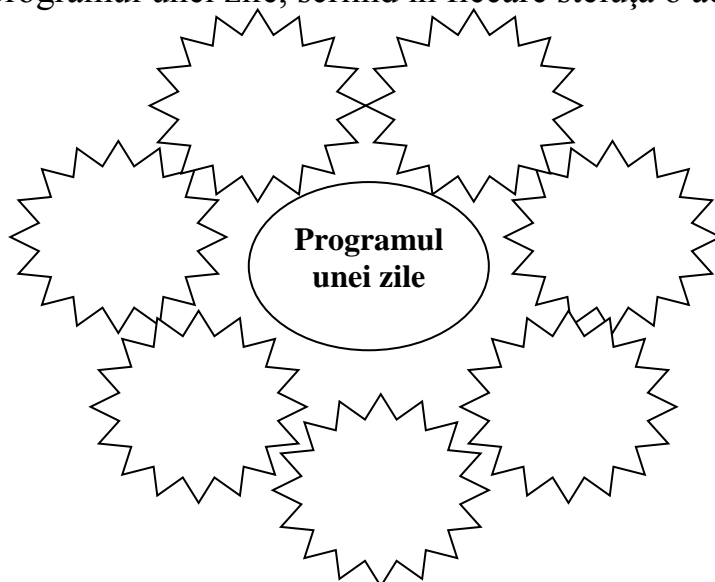
- Mă gândesc cum aș putea ajunge om mare.

- Asta-i ceva cât se poate de firesc. Numai că trebuie să ai răbdare și să muncești.

- Am să muncesc și eu când voi fi mare, îi răspunse băiatul.

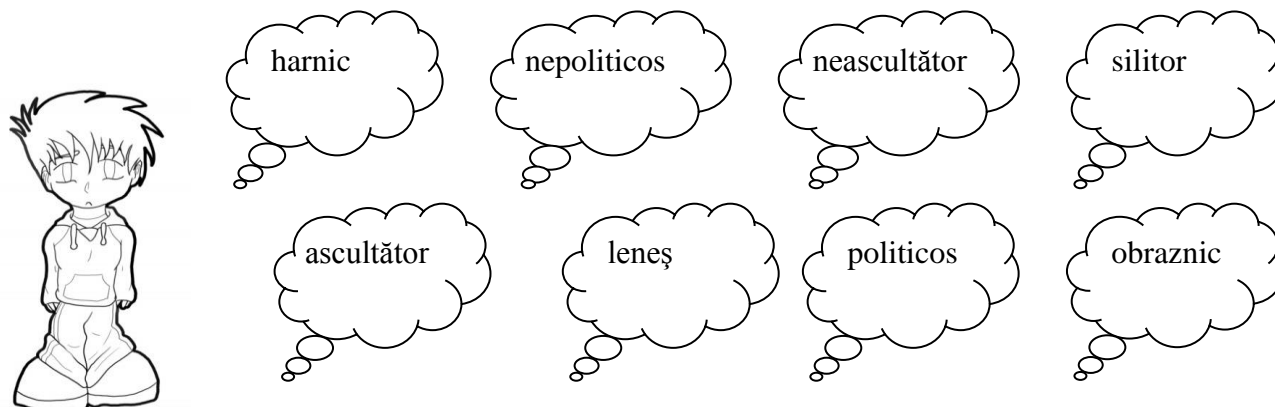
- Trebuie să muncești de pe acum, să-ți faci singur temele, să-ți cureți hainele, încălțăminte și s-o ajuți pe bunica în gospodărie. Asta înseamnă a începe să fii om mare. **(CUM VREA COSTEL SĂ AJUNGĂ OM MARE – de Victor Sivetidis)**

1. Realizează-ți programul unei zile, scriind în fiecare steluță o activitate.

2. Cum îți ajuți părinții în gospodărie?

3. Care crezi că sunt însușirile lui Costel? Colorează norișorii potriviți.

4. Transcrie alineatul în care mama îi spune lui Costel ce trebuie să facă pentru a deveni om mare.

5. Găsește cuvintele potrivite.

tata – mama frate - _____

bunic - _____

unchi - _____ ginere - _____

socru - _____

8. Formează cuvinte noi, după modelul:

legat – dezlegat

mulțumită - nemulțumită

îmbrăcat - _____

văzut - _____

ordonat - _____

cinstit - _____

lipit - _____

împlinit - _____

interesat - _____

citit - _____

Reține!

Prin muncă și stăruință, vei ajunge la dorință.

FIȘA DE LUCRU NR. 8

Astăzi este foarte cald. Cred că, împreună cu Thumper, voi merge să mă scald în lacul de la marginea poienii. Prietenele noastre literele vor veni și ele. Le e frică de apă, dar se vor urca în salcia pletoasă și ne vor spune o poveste. Veniți și voi?

A fost odată un pescar cu numele Martin. Trăia cu nevastă-sa într-o casă mică și sărăcăcioasă, pe malul unui lac. Era un lac foarte frumos. În zilele senine lucea în soare ca solzii argintii de pește, iar în zilele înnourate devenea cenușiu și misterios. Se vedeau plutind cârduri de rațe sălbatice și de lebede. Martin iubea lacul, îi plăcea să meargă pe el cu barca, să arunce în adâncul său năvodul. Dar pește prindea foarte puțin. De aceea în casa pescarului se abăteau deseori lipsurile și sărăcia.

Treceau anii, iar odată cu ei grijile și supărările peste bietul Martin. Mai întâi i se îmbolnăvi soția, iar apoi îi arse casa. Dar el nu voia să-și părăsească lacul. Pe locul casei vechi își clădi alta nouă. Însă cel mai rău era atunci când se întorcea de la pescuit cu traista goală.

Într-o zi, soția sa îi spuse:

- Oamenii bătrâni povestesc că atunci când te duci la pescuit trebuie să atârni de năvod un os din aripa unei găini negre. Atunci peștii vin singuri în plasă. Avem o singură găină, dar altă ieșire nu văd.

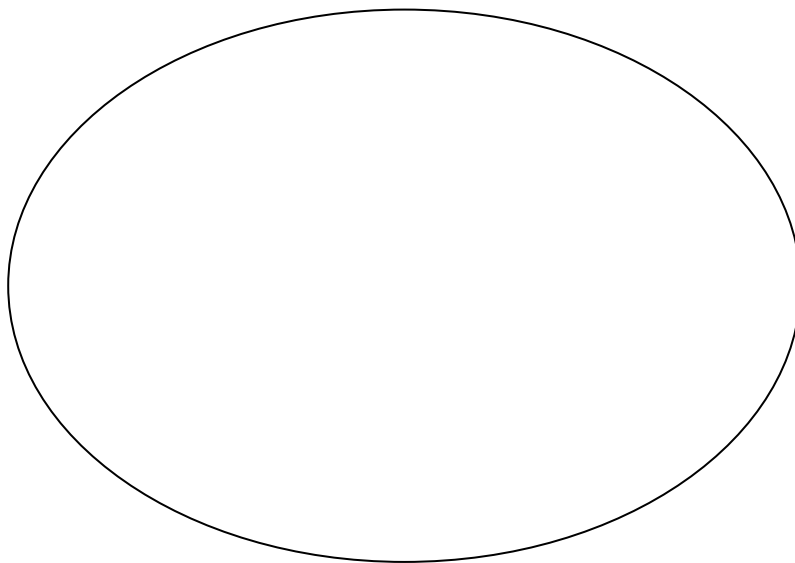
Martin oftă adânc, căci îi părea rău de găina neagră, totuși se duse în coteț. Găina neagră stătea liniștită acolo, nici nu încercă să fugă când Martin întinse mâna s-o prindă.

- Stăpâne, dăruiește-mi viața și am să-ți spun o taină! strigă găina cu voce omenească.

(PESCARUL – poveste populară polonă)

Și acum, gimnastica literelor, să le ajutăm să își găsească locul potrivit!

1. Desenează lacul unde pescuia Martin.

2. Scrie câte două însușiri potrivite cuvintelor date:

- lac – frumos, cenușiu
- pescar - _____
- găină - _____
- casă - _____
- zile - _____

3. Înlocuiește cuvintele subliniate din textul următor cu cuvinte cu sens opus:

Trăia cu nevastă-sa într-o casă mică (_____) și sărăcăcioasă (_____), pe malul unui lac. Era un lac foarte frumos (_____). În zilele senine (_____) lucea în soare ca solzii argintii de pește, iar în zilele înnourate (_____) devenea cenușiu și misterios.

4. Desparte în silabe următoarele cuvinte și scrie-le în ordinea crescătoare a numărului de silabe:

bătrâni - _____

sărăcăcioasă - _____

spun - _____

aripa - _____

5. Transcrie cuvintele soției lui Martin:

8. Formează cuvinte noi, după modelul:

nor – înnorat

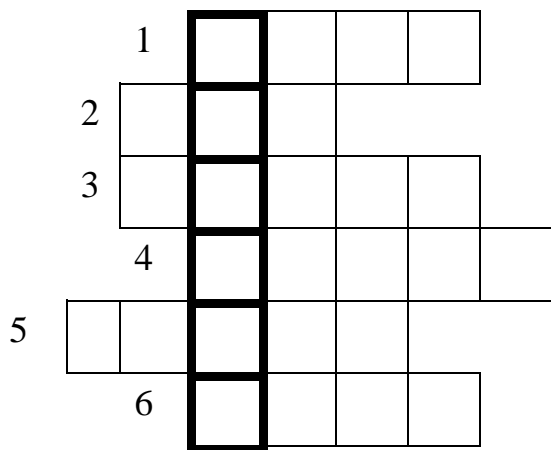
nod - _____

negru - _____

nebun - _____

9. Rezolvând corect rebusul următor, vei obține pe verticala A-B **numele personajului principal** din povestea populară polonă „Pescarul”.

A

1. Pescarul și soția lui trăiau într-o casă
2. Casa se afla pe malul unui
3. Avea nevoie de un os din unei găini negre.
4. Găină vrea să îi spună o
5. Martin s-a dus la coteț să prindă
6. Pescarul și-a clădit o casă

B

Oare ce taină îi va spune găina lui Martin? Vreți să aflați?

PESCARUL

(poveste populară polonă)

(continuare)

Martin se opri mirat. Găina continuă:

- Vezi colo, pe celălalt mal al lacului, un copac înalt înfășurat cu vâsc? Sub vâsc, într-o scorbură bătrână, se află o comoară. Du-te acolo și așteaptă asfințitul soarelui, că n-are să îți pară rău. Dar să nu spui nimănui această taină.

Martin își șterse ochii mirat. Visa sau i se năzărea? Cum așa? O găină să vorbească? Găina însă bătu o dată din aripi și arătă spre ușă.

Omul ieși din coteț, se duse la râu și se urcă în barcă. Primele raze ale soarelui ce apunea începuseră să se ascundă în valuri, când Martin ajunsese la celălalt mal. Sări din barcă și se opri sub copacul bătrân. Vâscul îl înconjură ca o coroană verde. Și deodată Martin observă că în ramurile verzi lucește ceva, ca o rază de soare. Se urcă repede pe ramurile copacului și amuți. Scorbura era plină cu bani de aur. Martin întinse mâna, când deodată auzi o voce:

- Poți să ieși numai un ban, o monedă de aur. Când vei avea din nou nevoie, ai să te întorci, dar numai pentru un ban. Nu uita asta!

Pescarul se uită împrejur. Lângă malul lacului, apăru din apă o fată frumoasă. Pe cap avea o cunună de liliac alb. „Zâna apelor, care păzește comoara...” se gândi Martin. Se sperie foarte tare. Dar fata frumoasă îi făcu un gest prietenos cu mâna și dispăru în apă. În aceeași clipă, soarele asfinți. Martin abia reuși să ia în grabă un ban de aur, când comoara dispăru, ca și cum n-ar fi fost deloc.

Se întoarse acasă vesel și fericit. Știa că acum sărăcia va lua sfârșit.

Trecură câțiva ani. Totdeauna, când era nevoie, Martin se ducea cu barca la celălalt mal al lacului, când soarele asfințea. Lua din scorbură numai un ban. Nevastă-sa se însănătoși cu încetul, își cumpără haine noi, încălțăminte, ba chiar și mărgelile. Acum Martin nu se mai ducea la pescuit, nu mai saluta răsăritul soarelui în barcă. Dormea uneori până la amiază, căci, în caz de nevoie, un ban de aur se găsea întotdeauna! Se făcu tot mai leneș. Mereu îi trece prin minte gândul: „Ce-ar fi dacă ar lua toată

comoara? Un ban este atât de puțin, iar cu comoara întreagă ar putea deveni un bogătaş”. Nu mai avea somn, se frământa noaptea. Mereu îl chinuia gândul: „Să fie a mea toată comoara ascunsă în scorbură”.

Într-o seară se hotărî. Se urcă în barcă și se îndreptă spre celălalt mal. Când soarele își cernea ultimele raze pe valurile albastre, Martin se afla lângă comoară. I se părea că în acea zi comoara arde și strălucește mai frumoasă ca niciodată până atunci. Nu stătu la îndoială nicio clipă. Începu să adune cu lăcomie banii de aur în traistă. Deodată se auzi un trosnet, copacul se clătină și se prăvăli în valurile lacului. Când Martin își reveni, văzu că zace la pământ. Se ridică cu greu, îl dureau capul. Pe malul lacului nu se mai afla copacul bătrân, înconjurat de vâsc. Luă traista de jos, dar în ea nu era niciun ban de aur. Află doar puțin mucegai.

Stătu multă vreme pe malul apei. Lacul era întunecat și misterios. Pe valuri se legănau ușor florile de liliac alb ...

Reține!

Cine nu se mulțumește cu puțin, pierde mai mult.

FIȘA DE LUCRU NR. 9

Thumper, nu poți să pleci la joacă! Nu ai terminat treaba. Mama ta ți-a cerut să muți morcovii în magazie. Nu poți să îi lași afară. Tot timpul faci așa. L-ai luat pe LASĂ în brațe. Vai, vai! Să vedem ce vor spune literele!

Tot lucrul la vremea lui și ce poți face astăzi nu lăsa pe mâine ...

Se zice că ar fi fost cândva un băietan pe nume Lasă. La drept vorbind îl chema altfel: Petre, Ionică, Gheorghe sau altminteri. Numai că toți îi ziceau Lasă, pentru că el, la orice vorbă, răspundea: „Lasă, că n-o fi zor!”, „Viu mai târziu!”, „Fac mai pe urmă!” și tot așa.

Era un băiat leneș, ce mai vorbă, și lăsător în toate cele. Nu vrea să facă niciun lucru, nu vrea să meargă nici la școală. Vrea numai să se odihnească.

Părinții lui erau mârniți. Învățătorul îi spunea deseori:

- Trezește-te și tu, băiete! Timpul aleargă. Ține-te după el. Cine își pierde timpul în lenevie, își risipește viața, pentru că viața din timp este făcută ...

Băiatul nostru n-avea însă urechi s-audă pe-nvățător, nici pe părinți și nici pe prieteni. Își petrecea întreaga ziună în trândăvie, lungit pe spate, așteptând să vină ceasul cel plăcut al mesei, apoi ceasul de culcare. Ce-i drept, îi mai plăcea să se și plimbe, să râdă, să glumească. Numai să facă treabă nu-i plăcea, nici să se ostenească în vreun fel.

(POVESTE DESPRE „LASĂ!” – de Alexandru Mîtru)

Nu pot să cred! Thumper, tu ești personajul poveștii? Le vom demonstra literelor că nu. La treabă!

1. Colorează casetele care conțin proverbe întâlnite în text.

Tot lucrul la vremea lui.

Meseria este brățară de aur.

Când doi se ceartă, al treilea câștigă.

Ce poți face astăzi nu lăsa pe mâine.

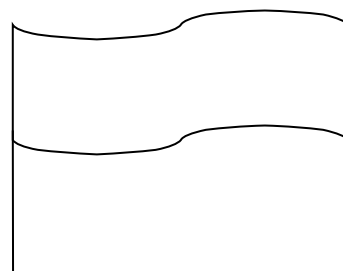
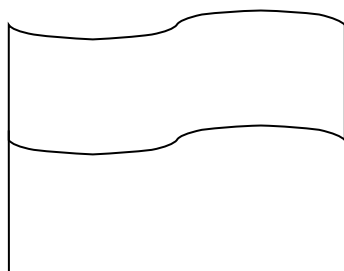
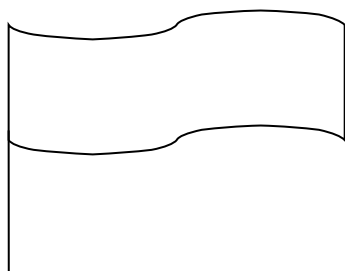
2. Spuneți părerea:

❖ De ce erau mâhniți părinții băiatului?

❖ Cum ar fi trebuit să procedeze învățătorul pentru ca băiatul să-și îndrepte comportamentul?

❖ Găsește un alt titlu pentru această povestire!

3. Cum crezi că ar fi trebuit să răspundă băiatul în loc de: „Lasă, că n-o fi zor!”, „Viu mai târziu!”, „Fac mai pe urmă!”? Scrie în stegulețe răspunsurile potrivite.

4. Scrie în casete însușiri ale băiatului din poveste.

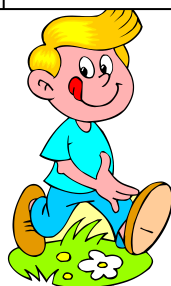
--	--	--

--	--	--

--	--	--

--	--	--

--	--	--

5. În careul următor s-au ascuns cuvinte fermecate, care nu ar trebui să lipsească din vocabularul niciunei persoane. Dacă le găsești, colorează-le!

W	Y	A	B	U	N	Ă	G	S	E	A	R	A	N	K	O
B	C	N	J	K	G	D	B	C	K	G	U	N	G	B	V
M	B	U	M	U	L	Ț	U	M	E	S	C	K	N	M	Ă
J	A	P	O	F	T	I	M	C	J	K	B	F	S	B	C
B	U	N	Ă	B	Z	I	U	A	J	M	U	S	B	T	R
P	O	F	T	Ă	B	B	U	N	Ă	G	T	I	M	J	O
H	B	U	N	Ă	U	D	I	M	I	N	E	A	Ț	A	G
L	A	I	R	E	V	E	D	E	R	E	N	A	V	U	N
C	U	N	P	L	Ă	C	E	R	E	G	J	I	U	F	H

Oare ce s-a mai întâmplat cu băiatul nostru cel leneș?

POVESTE DESPRE „LASĂ!”

de Alexandru Mitru

(continuare)

Și, așa cum vă spuneam, pleacă odată la pădure cu toți ceilalți copii din sat.

Merg ei ce merg printre copaci, respiră aerul cel proaspăt, miresmele de frunză amăruie de fag și de stejar, și-ajung de la o vreme pe-o coastă însoțită, plină de zvon de păsărele unde se vedea în vale râul cu solzii sclipitori de-argint.

Merseră, dar nu prea mult.

Numai că băietanul nostru, atât de lenevos și nedeprins cu osteneala, simte acum că-i vine somn.

- Aaaaa! ... căsca el leneș și se întindea, de parcă-ar fi trudit la plug sau seceriș și n-ar fi dormit de săptămâni. Tare mi-e somn. Eu nu merg mai departe. Lăsați-mă ... Mă culc aici!

- Haide cu noi! Ziceau ceilalți băieți. Vrem să culegem mure și ciuperci. Strângem poate și uscături. Facem acasă bucurie părinților dacă ne-ntoarcem cu coșurile încărcate cu de toate ...

- Și noi o să adunăm flori, râdeau fetițele voioase. Vino cu noi, ai timp destul să te odihnești la noapte.

- Lasă! Mi-e somn! Spunea băiatul. Vreau să mă culc colea, pe coastă. Mă chemați voi când vă întoarceți în sat, la masă...

- Cine mănâncă trebuie să facă și el ceva, ziceau copiii. Haide și tu cu noi! Să vezi ce bine ai să te simți pe urmă, când ai să vii acasă cu mure, cu ciuperci, vreascuri și flori...

- Lasă! Vreau să mă odihnesc, căsca el iarăși. Mergeți voi singuri. Lasă... Lasă...

Se tologea în iarbă, dup-aceea și rămânea așa, întins, cu mâinile lăsate cruce în iarba verde, mătăsoasă, vorba ceea: pică pară mălăiață...

- Dacă nu vrea, nu vrea, spuneau ceilalți. L-om lua cu noi la înapoiere. Și plecau mai departe-n niște locuri unde știau că se găsesc ciuperci și mure dulci, mai dulci ca mierea.

Cum coborau ei către râu, unul zărește deodată-n depărtare doi ochi aprinși.

Era un lup. Venea în goană chiar către coasta unde zăcea în iarbă băiatul nostru cel lenevos.

Timp s-ajungă pân-la el, să-i vină-n ajutor, nu mai era. Măcar s-apuce să-l vestească, iar el să fugă înspre ei. Lupii, unde sunt oameni adunați mai mulți, nu se apropie.

- Să strigăm!... Să strigăm la el, au spus copiii îngroziți, văzând cum lupul se grăbește, se grăbește, cu botul căscat larg, cu balele curgându-i de foame, către coastă.

- Măi!...măi!... au început să strige ei cât îi ajutau piepturile. Scoală-te iute și aleargă. Vine lupul spre tine și te sfășie!

Băiatul lenevos i-aude. Desface-oleacă pleoapele. Le-nchide iarăși sub lumină. Cască. Deschide gura doar pe jumătate și mormăie:

- Lasă că viu... Lăsați-mă!

- Ridică-te și fugi spre noi!... Venim și noi spre tine să te ajutăm! Strigă din nou copiii. Ridică-te îndată! Vine lupul...

Strigă ei și aleargă către coastă. Însă băiatul, lenevos, se-ntinde. Se-ntoarce pe partea cealaltă și șoptește:

- Lasă că viu eu... Lasă... Lasă... Vedeți-vă de treabă voi...

Apucă numai să șoptească, pentru că lupul a și ajuns la el. A deschis botul să-l înșface. Și l-ar fi sfâșiat desigur, de nu s-ar fi ivit chiar în clipa aceea un păstor care-și mâna o turmă de mioare prin pădure. El a sărit la lup. L-a lovit cu toiagul. L-a doborât. Atunci abia băiatul nostru s-a trezit. S-a ridicat. Dar, când a văzut lupul, a înțeles prin ce a trecut; a căzut iară jos, de spaimă. Însă de lenevie s-a lecuit. N-a mai fost lăsător. Ba, încă se mai spune că în acel sat, unde se petrecuse întâmplarea, flăcăii și copilele n-au mai rostit de-atuncea vorba „lasă”, nici dacă i-ai fi fript pe limbă cu jăratic. Cu vremea au uitat-o pe de-a-ntregul.

Reține!

Viața leneșului e grea și mai mult înveți din ea.

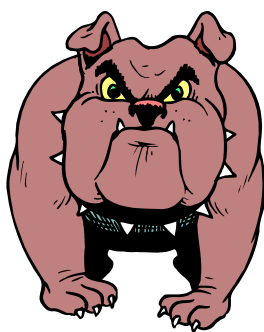

FIȘA DE LUCRU NR. 10

Sunt singur astăzi. Thumper este pedepsit din nou. De dimineață, a râs de Stanford. Mămica lui a fost foarte supărată. Chiar și literele s-au supărat când au auzit. Uite ce poezie i-au trimis lui Thumper!

Un cățel de cauciuc,
Mititel cât un papuc,
Se-ntâlnește la răscruce
C-un cogeamite dulău.

- Eu, să fiu în locul tău,
Aș pleca și m-aș tot duce.
Plin de scai, murdar, lăptos –
Un cojoc întors pe dos –
Latri jalnic și urât
Dintr-un fund de poloboc!
Eu am muzicuța-n gât
Cu copiii când mă joc
Și m-apasă pe burtică –
Juri că miaună-o pisică!

Dar dulăul cel cuminte,
Măsurându-l pe cățel,
Prizărit și mărunțel,
Îi arată doar un dinte...

- Mie mi-au făcut pătuc -
Zice cel din cauciuc –
Plăpumioară și coltuc,
Cămășuță cu arnici

Și bondița cu panglici!
 Dar când intri tu-n odaie,
 Toți te-alungă: „Ieși, potaie!”
 Iar de ești cumva plouat,
 Nu te rabdă nici sub pat!

- Ham! Dulăul i-a răspuns;
 Ia-l de ceafă, strânge-l bine,
 Doar a zice „Vai de mine!”
 Însă când să-l scuture –
 Scutură dacă ai ce!
 Din jigodia-ngâmfată,
 A rămas în colți, deodată,
 Doar c-o minge dezumflată...
 Băiețel și tu, fetiță,
 Nu uitați acest cuvânt:
 Cine e umplut cu vânt,
 Să mai tacă din guriță!

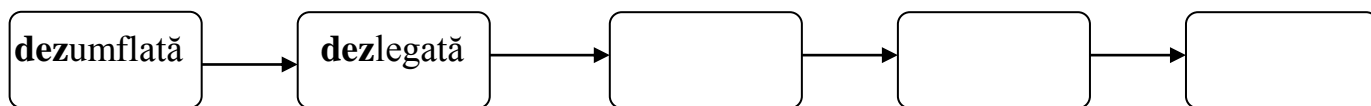
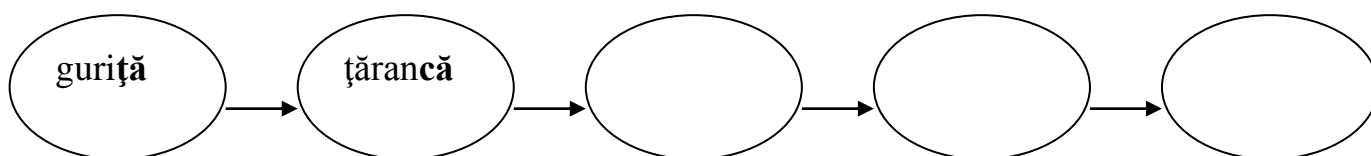
(O POVESTE CU-N DULĂU – de Otilia Cazimir)

1. Completează în mod corespunzător:

EL	EA	EI	ELE
băiat	fetiță	băieți	fetițe
cățel			
mititel			
pisoi			

2. Transcrie versurile care exprimă învățătura poeziei.

3. Formează lanțuri de cuvinte, respectând regula:

4. Alege forma corectă colorând-o:

dezumflat	întâlnește	pluat	copi	deodată	ciafă
dezunflat	întîlnește	plouat	copii	de odată	ceafă

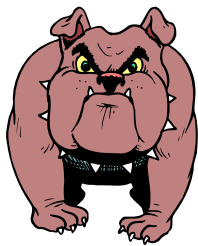
5. Ordonează silabele pentru a obține cuvinte din text:

mioa, plă, pu, ră		run, mă, țel	
ța, mu, zi, cu		ta, po, ie	

6. Elimină cuvintele care denumesc lunile anului și vei descoperi un proverb potrivit acestei întâmplări.

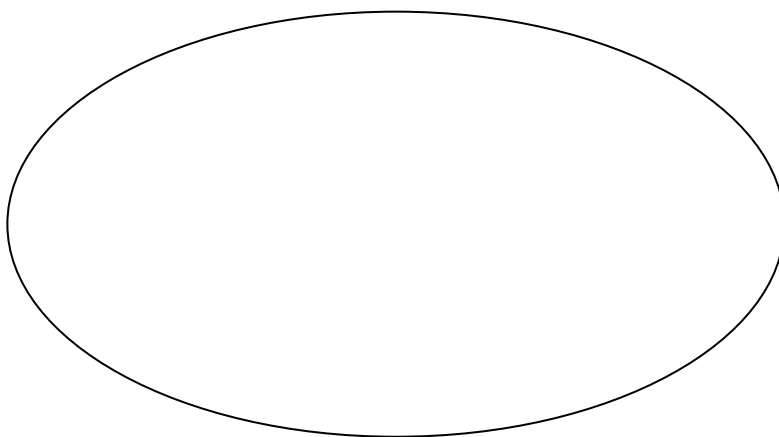
*Îngâmfareaianuari epoatefebruariesămartieumfleaprilieunmaiom,
iuniedariulieniciodatăaugustnu-lseptembriepoateoctombrieridica.*

7. Dă un nume celor două personaje și formulează despre ele două propoziții.

Găsește însușiri potrivite pentru cei doi câini.

8. Desenează animalul tău preferat.

Reține!

Îngâmfarea poate să umfle un om, dar niciodată nu-l poate ridica

FIȘA DE LUCRU NR. 11

Vara este pe sfârșite. Se apropie toamna. Toate animalele au început să-și adune provizii pentru toamnă. Provizii fac și literele. Au început să țeasă povești pentru serile lungi de iarnă. Oare ce au mai inventat?

Cumpătarea începe de la gura sacului, nu de la fundul lui ... Celui risipitor și lacom dă-i să mănânce toată ziua, seara tot zice că-i flămând de moare...

Așa au fost odată trei frați, trei popândăi. Strânseseră într-o groapă semințe de dovleac, de floarea-soarelui, să aibă pentru iarnă.

Venise frig și ploaie. Ce-i drept, era urât pe-afară, tot se mai găsea pe ici, pe colo câte ceva: foi de porumb sau frunze rătăcite, duse de vânt.

dar

Nu erau toate așa de bune cum e sămânța de dovleac sau de floarea-soarelui.

Dar dacă-i vorba să păstrezi hrana cea bună pentru iarnă, poți să mănânci și din acestea...

Iar popândăii noștri stăteau în vizuină.

- E frig! Mormăia unul.
- Și ploaie!... zicea celălalt.
- Mi-e foame! Rostea și cel de-al treilea.

La toți le era în gând doar groapa cu semințe.

Și unul câte unul se furișau la groapă. Mâncau, se întorceau acasă zgribuliți și ziceau iar:

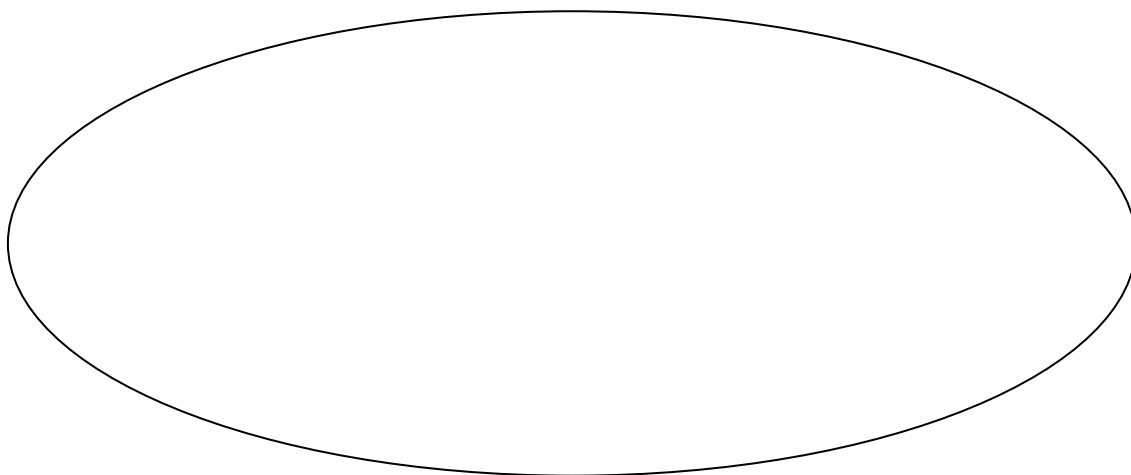
- E frig!
- Și ploaie!...
- Mi-e foame!...

Au tot mâncat, au tot mâncat...

(TREI POPÂNDĂI – de Alexandru Mitru)

Proviziile noastre de exerciții s-au terminat. La treabă!

1. Ilustrează textul citit.

2. Răspunde la următoarele întrebări:

a) Care sunt personajele principale ale povestirii?

b) Ce strânseseră cei trei frați popândăi?

c) Cum era vremea?

d) Unde stăteau cei trei frați?

3. Completează proverbele potrivite acestei întâmplări. Le regăsești chiar la începutul fragmentului citit.

Cumpătarea _____.

Celui risipitor _____

4. Unește fragmentele pentru a forma enunțuri din text:

Așa au fost odată trei
frați,

și ploaie.

Strânseseră într-o
groapă

stăteau în vizuină.

Venise frig

trei popândăi.

Iar popândăii noștri

semințe de dovleac,
de floarea-soarelui.

Ce crezi, au mâncat popândăii toate proviziile înainte de venirea iernii?

TREI POPÂNDĂI

de Alexandru Mitru

(continuare)

Nici nu venise iarna bine. Nici nu s-acoperise pământul cu zăpadă. Și cei trei popândăi nu mai aveau în groapa lor decât o singură sămânță de dovleac.

- Asta o ținem ca bucate pentru iarnă!... a zis unul.
- Și ca să n-o mai poată fura nimeni, să punem strajă! a adăugat altul.
- Să stăm pe rând câte o zi și-o noapte, să o păzim! a grăit cel din urmă.

Și așa au hotărât.

Au început, pe rând, să facă strajă câte o zi și-o noapte lângă sămânța de dovleac, care mai rămăsese-n groapă.

Au făcut strajă fratele mare și cel mijlociu; când a venit și rândul celui mic, acesta și-a spus:

„Ce foame mi-e! Și ce sămânță bună! Să rup numai o bucățică din margine. Nici n-o să se cunoască.”

A rupt o bucățică, a mai rupt una. Când s-a uitat mai bine, mai rămăsese doar o fărâmiță.

A înghițit-o și pe aceea.

„Ei, ce te faci acum? De unde iei altă sămânță de dovleac?”

Au venit frații. S-au supărat. L-au luat pe prâslea la bătaie.

S-au strâns vecinii. Unii ziceau că au dreptate frații cei mari, alții țineau cu cel mic.

Au mers cu toții la judecată.

Judecătorul era ariciul. Și-a strâns toți țepii și a ascultat pe martori.

- Suntem trei frați, trei popândăi! a zis cel mare.
- Doar trei și nu vă împăcați! a spus judecătorul.
- Am strâns bucate pentru iarnă, semințe de dovleac și de floarea-soarelui! a rostit mijlociul.
- Ați strâns bucate albe, pentru zile negre, a împlinit judecătorul.

- Pe rând, însă, am mâncat totul, a glăsuț cel mic. N-a mai rămas decât o sămânță de dovleac!

- Cinstea e ca zăpada, a adăugat judecătorul, când s-a topit, nu se mai vede!...

- Pe urmă am pus strajă la sămânță! a spus iară cel mare.

- După ce a ars casa, degeaba aduci apă, i-a răspuns ariciul. Să fi făcut asta mai dinainte!

- Și fratele cel mic a mâncat sămânța care mai rămăsese! s-a plâns iar mijlociul.

- Gustul bucatelor îl simți când nu mai ai ce să mănânci! a răs judecătorul.

- Și-atuncea frații cei mari l-au bătut bine pe cel mic! au glăsuț și martorii.

- Cine făptuiește răsplata și-o primește! a mai grăit judecătorul...

- Tocmai de aceea – au spus frații cei mari – cerem să fie pedepsit fratele nostru cel mic, să afle altă sămânță de dovleac și s-o aducă în groapa de unde a luat-o.

- Atunci trebuie să vă luați și voi înapoi bătaia ce i-ați dat-o!... Să aduceți și voi semințele pe care le-ați furat ... a hotărât judecătorul.

Auzind hotărârea judecătorului, frații cei mari și-au lăsat cozile în jos și au plecat rușinați, alături de fratele cel mic.

S-au dus acasă toți trei popândăii și au răbdat de foame în iarna aceea. Au învățat însă că e mai bine să tacă și să facă, decât să-și făgăduiască, fără să împlinescă... Să lege sacul bine când e încă rotund, nu când e deșertat, când a ajuns la fund!...

Reține!

Cumpătarea începe de la gura sacului, nu de la fundul lui.

FIȘA DE LUCRU NR. 12

Este ultima dată când mergem împreună în POIANA LITERELOR. Sunt trist, dar vesel în același timp. Mă bucur că voi asculta o nouă poveste minunată, dar sunt trist pentru că e ultima.

Doi proști s-au întâlnit cândva la cruce de drumuri. Pe cel dintâi îl goniseră oamenii din satul lui, că prea era din cale afară de prost și le făcea satul de râs. Celălalt se suise într-o căruță în care se mai înghesuiseră nouăzeci și nouă de proști. Căruța cu proști se rupsesse de greul prostiei și proștii se împrăștiaseră care încotro, umplând lumea până în ziua de azi...

- Bună vreme, om cu minte, spuse așadar primul prost văzând că se întâlnise cu unul care, deși soarele ardea, purta două căciuli și trei cojoace.

- Mulțumesc dumitale, om cu scaun la cap, răspunse al doilea, băgând de seamă că drumețul ce-i dăduse binețe purta pe cap un scaun cu fundul spart.

Auzind fiecare vorbele celuilalt, pricepură proștii că se întâlniseră doi oameni de nădejde și hotărâră să-și urmeze calea împreună, iar, dacă meraseră ce meraseră, li se făcu sete.

- Bună ar fi acum niște apă, spuse cel dintâi.

- Ptii! Tare bună, încuviință al doilea. Bună de tot...

Și, ca un făcut, dădură îndată peste două fântâni așezate, cine știe de ce, una lângă alta.

(DEȘTEPTĂCIUNEA PROȘTILOR – de Vladimir Colin)

La treabă! Literele au nevoie de ajutorul nostru.

1. Folosind cuvintele: *goniseră, căruța, cojoace, vorbele, fântâni*, alcătuieste noi enunțuri.

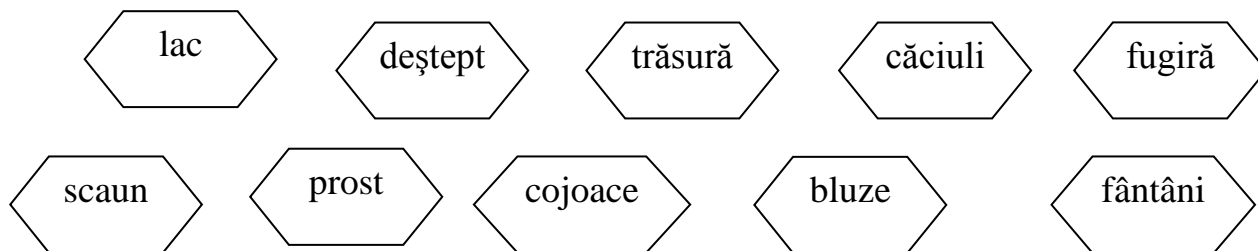
2. Alege din text și scrie pe coloana potrivită cuvinte care să aibă:				
1 silabă	2 silabe	3 silabe	4 silabe	5 silabe

3. Numerotează ordinea în care au avut loc evenimentele:	
	Celor doi li s-a făcut sete.
	Pe unul îl goniseră oamenii din satul lui.
	Doi proști s-au întâlnit la o răscruce.
	Au dat peste două fântâni așezate una lângă alta.
	Altul se suise într-o căruță cu alți proști.

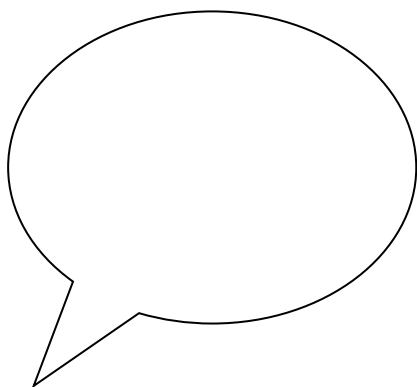
4. Unește cuvintele cu același înțeles:		5. Unește cuvintele cu înțeles opus:	
drum	cuvinte	prost	ușor
goniseră	călător	a umple	rea
vorbe	alungaseră	greu	deștept
drumeț	cale	bună	a goli

5. Scrie cu litere următoarele numere: 19, 27, 33, 56, 100

6. Colorează doar cuvintele care nu fac parte din text:

7. Citește încă o dată textul și desenează-i pe cei doi proști.

PROSTUL CU SCAUN LA CAP

PROSTUL CU MINTE

DEȘTEPTĂCIUNEA PROȘTILOR

de Vladimir Colin

(continuare)

- Vezi? Eu am să beau dintr-asta, spuse prostul cu două căciuli și trei cojoace, oprindu-se lângă una dintre fântâni.

- Oare cealaltă n-o fi având apă mai bună? Întrebă prostul cu scaun la cap.

Prostul cu minte căzu pe gânduri. Privi fântânile cu îndoială și, izbindu-se cu palma peste frunte, grăi:

- Știi că ai dreptate? Păi, atunci din care să bem?

- He-he, râse cel cu scaun la cap, te-nvăț eu. Am zis că a doua are apă mai bună? Iacă, bem dintr-a doua!

Dar prostul cu minte, cu două căciuli și trei cojoace, căzu parcă și mai tare pe gânduri.

- Așa, pare lesne de zis, răspunse el după o vreme, dar dacă tot apa din prima fântână e mai bună?

- Prostul cu scaun la cap căscă atunci o gură mare, mare și n-o închise decât după ce strigă:

- Vai de mine! Și ce-i de făcut?

- Iaca, măcar că sunt cuminte și umblu iarna-vara cu două căciuli și trei cojoace, tot nu mă pricep ce să spun, vorbi încurcat al doilea prost. Ce ne facem?

Și amândoi, uscându-se de sete, rămaseră să cugete. Oftau și cugetau. Cugetau și trăgecu cu coada ochiului când la o fântână, când la alta, neputându-se hotărî din care să bea.

- Frate-meu, auzi?... Mor de sete! izbucni deodată cu glas plângător prostul cuminte.

- Dară eu! Îi ținu isonul cel cu scaun la cap. Mă tem c-am și murit de-a binelea... Dar cum să bem așa, ca proștii! Nu-i rușine?

- Drept! Așa-i. Ca proștii nu putem bea, spuse al doilea prost izbucnind în hohote de plâns.

- Nu mai plânge, că-mi sfâșii inima, rosti atunci cel dintâi plângând cu lacrimi cât bobul de strugure. Ce păcat că nu suntem mai proști, strigă deznădăduit prostul cuminte. Am bea și noi ca proștii, și gata...

Postul cu scaun la cap căzu sfârșit lângă ghizdurile uneia dintre fântâni.

- Numai ca să ne răpună cu zile au săpat, te miri ce ticăloși, două fântâni taman aici! Două... Una nu le-ajungea?

Prostul cu minte se prăbuși lângă ghizdurile celeilalte și prise a răcni ca din gură de șarpe:

- Ajutor! Săriți, oameni buni!... Murim de sete!

Dar, cum se aflau departe de sat nimeni nu-l auzi. Prostul își luă atunci rămas bun de la viață și, închizând ochii, își propti capul de țărână. Când colo, nasul i se opri într-un ochi de apă stătută, cursă din găleata cine știe cui.

- Bogdaproste! își spuse ușurat și, lipăind încetișor, să nu-l simtă tovarășul, bău toată apa aia verzuie.

Dar, să vezi comedie, tot așa făcu și prostul cu scaun la cap, care găsi și el lângă fântâna lui un ochi de apă încropită de soare.

- Hai, frate-miu, să mergem, rosti atunci înviorat prostul cuminte. Dă-le-ncolo de fântâni păcătoase!

- Că bine zici, frățioare, răspunse la fel de înviorat prostul cu scaun la cap. Lasă-le naibii de fântâni...

Și, încântați că nu băuseră ca proștii, cei doi înțelepți își urmară drumul cărând două căciuli, trei cojoace și un scaun cu fundul spart.

Cel ce nu i-a întâlnit

Rog să-mi scrie negreșit.

Reține!

Prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul!